

Arrest

nr. 185 057 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawiye clan, subclan Abgal te behoren. U werd geboren op 24 januari 1991 te Mogadishu waar u gans uw leven in het Karaan district woonachtig was. U heeft geen onderwijs genoten. Van 25 december 2013 tot uw vertrek uit Somalië verkocht u groenten voor uw huis. Uw vader was als arbeider werkzaam in een magazijn gesitueerd in Lambar Afar en werd door Al Shabaab beschuldigd voor de ongelovigen te werken.

Uw vader werd door Al Shabaab om het leven gebracht ten gevolge van deze aantijgingen. Uw broer en uw schoonzus werden gedood toen ze uw vader trachtten te beschermen. Uw eerste man, Liban,

werkte als arbeider aan de haven en werd door Al Shabaab gebeld met de opdracht met hen samen te werken. Hij weigerde met hen samen te werken. Telkens uw man naar de moskee ging, werd hij door Al Shabaab benaderd met de vraag met hen samen te werken. Doordat uw man pertinent weigerde met hen samen te werken, werd hij 31 mei 2012 om het leven gebracht. 4 mei 2014 huwde u opnieuw met Abdulahi die zijn auto verhuurde en mensen op verzoek vervoerde. Op een dag vervoerde uw man een soldaat. Die avond werd uw man gebeld door Al Shabaab. Hij werd gezegd dat hij voortaan met hen moest samenwerken. Uw man weigerde. Vervolgens belde Al Shabaab u op 1 november 2015 met de opdracht samen met uw man een aanslag voor hen te plegen. Er werd van jullie verwacht dat jullie een aanslag zouden plegen op de man die uw echtgenoot daags voordien vervoerde. Indien jullie zouden weigeren, zouden jullie zelf om het leven worden gebracht. U werd een tweede keer gebeld op 6 november 2015 waarin ze u aanmaanden een keuze te maken. U besloot uw telefoon uit te schakelen. Vervolgens ging u naar de apotheker voor uw zieke moeder toen uw huis aangevallen werd. Uw man vluchtte en u heeft sinds die avond geen contact meer gehad met hem. U ging samen met uw moeder en kinderen naar het huis van uw oom. Nadat u een nieuwe simkaart aankocht, werd u op 10 november 2015 een derde keer gecontacteerd door Al Shabaab. Ze zeiden dat u niet moest proberen te vluchten want dat ze wisten waar u naartoe was gegaan. Tijdens dat telefoongesprek zeiden ze –toen u bij uw oom ondergedoken zat- ‘wij zijn de strijders, doe die deur open’ waarop u langs de achterdeur wegvluchtte. Uw oom bracht u naar een van de burens. Na uw vertrek werd uw oom in december 2012 om het leven gebracht nadat ze te weten kwamen dat hij die avond samen met u ontsnapte. Na die avond verbleef u nog zes dagen in Somalië. U verliet Somalië 16 november 2015 en kwam op 18 november 2015 in België aan. U vroeg 27 november 2015 asiel aan.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaart u aanvankelijk bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat uw vader en uw broer om het leven werden gebracht omdat Al Shabaab van hen eiste dat ze met hen zouden samenwerken. Er werd u gevraagd op welke manier Al Shabaab met uw vader en broer wilde samenwerken, waarop u verklaarde dat Al Shabaab van hen verlangde dat ze opdrachten voor hen zouden uitvoeren zoals aanslagen plegen (zie vragenlijst, vraag 5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) verklaart u echter dat uw vader er door Al Shabaab van beschuldigd werd voor de ongelovigen te werken en dat hij – indien hij niet zou stoppen met zijn werk- om het leven zou komen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd wat Al Shabaab van uw vader verlangde, verklaart u dat ze niets wilden en enkel zeiden dat hij voor de regering werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen namelijk dat Al Shabaab wilde dat uw vader opdrachten voor hen uitvoerde, verklaart u dat niet te hebben gezegd. Er wordt u gevraagd of het enige dat Al Shabaab van uw vader wilde het stopzetten van het samenwerken met de ongelovigen was, waarop u antwoordt dat ze hem vermoord hebben omdat ze hem ervan verdachten met de regering samen te werken. Er werd u tot slot nogmaals de vraag gesteld of AS niet wilde dat uw vader met hen samenwerkte waarop uw antwoord neen is (zie gehoorverslag CGVS, p. 21).

Tijdens het gehoor op het CGVS wordt u tevens gevraagd of uw broer ook persoonlijke problemen had met Al- Shabaab. U verklaart dat uw broer **helemaal geen** problemen had met Al Shabaab maar enkel uw vader probeerde te redden en om die reden vermoord werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Deze verklaringen verschillen grondig van uw verklaringen bij DVZ waar u beweert dat Al Shabaab eiste dat ze met hen zouden samenwerken. Zoals eerder reeds vermeld, is uw antwoord op de vraag op welke manier Al Shabaab wilde samenwerken met uw broer en vader, dat Al Shabaab wilde dat ze opdrachten zouden uitvoeren voor hen zoals aanslagen plegen. Op de vraag hoe Al-Shabaab uw vader en broer contacteerde, antwoordt u dat het contact telefonisch verliep (zie vragenlijst, vraag 5). **Op geen enkel moment corrigeert u de ambtenaar wanneer die vraagt naar de gebeurtenissen met betrekking tot uw vader én broer.** Wanneer u geconfronteerd wordt met deze bevindingen, verklaart u dat niet te hebben gezegd en dat het uw man was die ze trachtten te overtuigen met hen samen te werken. Vervolgens voegt u toe dat de jongen die voor u tolkte u niet goed begreep en haalt u een concreet voorbeeld aan van fout (m.n. tijdsindicatie) die bij DVZ plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). De vragenlijst werd u echter voorgelezen in het Somalisch en de stellingen ‘ik bevestig hierbij uitdrukkelijk

dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overstemmen', 'ik weet dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat mijn asielaanvraag wordt verworpen' en 'ik weet dat ik elke wijziging in mijn aanvraag moet meedelen aan het Commissariaat-generaal' werden door u ondertekend (zie vragenlijst, vraag 7). Bovendien werd u bij aanvang van het gehoor op het CGVS gevraagd naar het verloop van het interview bij DVZ waarop u verklaart een kort interview te hebben gehad, dat het goed is verlopen en dat u het over uw probleem, familie en kinderen heeft gehad. Er werd u tevens gevraagd of u er alle redenen heeft kunnen aangeven waarom u uw land van herkomst verlaten heeft waarop u zegt dat u het samengevat heeft gezegd en dat u later uitgebreid mocht vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Er werd u aldus verschillende keren de mogelijkheid gegeven – zowel bij DVZ als op het CGVS - eventuele problemen tijdens het gehoor bij DVZ aan te kaarten. U gevraagd hoe het kwam dat u de problemen bij aanvang van het gehoor op het CGVS niet aangekaart heeft, verklaart u zich niet bewust te zijn geweest van de fouten die gemaakt werden en dat die fouten u nu pas ter ore komen. **Aangezien u er niet in slaagt eventuele communicatieproblemen met de tolk eerder aan te kaarten, is dit argument onvoldoende om de door u vermelde tegenstrijdigheden recht te zetten.**

Met betrekking tot de gebeurtenissen bij u thuis waar uw vader, broer en schoonzus het leven lieten, verklaart u bij DVZ (zie vragenlijst) dat uw moeder hierbij gewond geraakte. Wanneer er u echter tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd wordt of er ook iemand gewond was, antwoordt u 'neen, alleen zij die werden vermoord' (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, geeft u aan dat uw moeder gewond was aan haar been maar dat het niet zo'n grote wonde was. U gevraagd naar de reden dat u de verwondingen van uw moeder niet aanhaalt wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt naar gewonden ten gevolge van die gebeurtenis, verklaart u dat de lijken erger waren en dat u in de war was (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). **Het geheel van deze tegenstrijdigheden tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw profiel als alleenstaande vrouw grondig aan.**

Ook met betrekking tot uw eigen problemen zijn er verscheidene tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden te bespeuren. Zo verklaart u tijdens het gehoor op het CGVS dat u in totaal drie keer door Al Shabaab telefonisch gecontacteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Bij DVZ verklaart u: 'Op 31/05/2012 is mijn man vermoord door Al Shabaab. Ook nadat Al Shabaab had gevraagd om samen te werken. Hij werkte bij de haven in Mogadishu. Nadien kreeg ik dag en nacht telefonische bedreigingen' (zie vragenlijst). U doet het vermoeden rijzen dat u reeds na de dood van uw man in 2012 telefonische bedreigingen ontving van Al Shabaab. Tijdens het gehoor op het CGVS echter verklaart u voor 1 november 2015 niet door Al Shabaab gecontacteerd te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Aangenomen dat u bedoelde slechts in november 2015 voor het eerste door Al Shabaab gecontacteerd te zijn geweest, blijven uw verklaringen met betrekking tot de frequentie van deze telefoons tegenstrijdig. **Er is immers een groot verschil tussen 'dag en nacht telefonische bedreigingen' ontvangen en drie keer opgebeld te zijn geweest.** Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat gezegd te hebben en dat ze u veel hebben gebeld, namelijk de drie keer die u aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). **Dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de frequentie van de telefoongesprekken die uw leven drastisch beïnvloedde, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.**

Het moet opgemerkt worden dat het zeer eigenaardig is dat Al Shabaab u en uw man trachtte te overtuigen een aanslag voor hen te plegen. Dat ze iemand – die ze ervan beschuldigen met ongelovigen samen te werken – een aanslag zouden toevertrouwen, is opmerkelijk. Dat ze bovendien iemand die zichzelf en zijn trouwheid aan de organisatie geenszins bewezen heeft –integendeel zelfs iemand die pertinent weigert met hen samen te werken – de opdracht geven een aanslag te plegen, tart alle verbeelding. **Een andere onwaarschijnlijkheid die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang brengt zijn uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen bij uw oom.** Zo verklaart u ten gevolge van de inval in uw huis op 6 november 2015 gevlucht te zijn naar het huis van uw oom in het Shibis district en tevens een nieuwe simkaart te hebben aangeschaft. Dat het opmerkelijk is dat Al Shabaab uw nieuwe nummer zo snel in handen kreeg, wordt hier buiten beschouwing gelaten. Dat ze u echter voor de inval in het huis van uw oom opgebeld hebben met de boodschap 'dit is Al Shabaab, doe de deur open, het zijn de strijders' (zie gehoorverslag CGVS, p. 29), is compleet onwaarschijnlijk. U gevraagd of het niet vreemd was dat ze hun komst aankondigden, verklaart u dat ze enkel wilden weten of u daar was en dat ze met een geheim nummer belden (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat ze u vroegen of u daar aanwezig was en gezien ze u op uw GSM belden kon u eender waar geweest zijn. Uw verklaringen omtrent deze laatste gebeurtenis zijn zeer onwaarschijnlijk en tasten uw algehele geloofwaardigheid nog verder aan.

Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof meer hechten aan uw asielrelaas wegens bovenstaande tegenstrijdige en onwaarschijnlijkheden.

U legde ten slotte geen documenten voor die uw identiteit, reisweg of asielrelaas ondersteunen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten.

Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke

konvoien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 oktober 2016 een schending aan van *“de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen”*; *“de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht”*.

In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verzoekster geen kopie van haar interview bij de DVZ heeft gekregen. Zij meent dat het *“verslag van DVZ valse elementen bevat”, “waarschijnlijk omdat er druk bij DVZ was tijdens de laatste maanden van 2015.”* Zij voert verder aan dat het interview kort was en dat het verslag bij de DVZ *“niet in het Somalisch werd voorgelezen”*. Ook merkt verzoekster op dat zij alleen was tijdens het interview bij de DVZ en dat zij bovendien analfabeet is.

Verzoekster ontkent bij de DVZ te hebben verklaard *“dat Al Shabaad eiste dat haar vader en haar broer zouden samenwerken”*, noch dat *“haar vader voor de regering werkte”*. Verzoekster heeft echter gezegd dat *“haar vader arbeider was in een magazijn en dat hij door Al Shabaad werd beschuldigd voor de ongelovigen te werken”*.

Verder haalt verzoekster aan dat *“de zinnen (in het verslag) niet precies zijn. We weten niet waarover het gaat”* en dat er *“duidelijke verwarringen van de ambtenaar van DVZ (of van de tolk) over de chronologische volgorde van de gebeurtenissen en over de betrokken personen [zijn]”*. Volgens verzoekster worden de problemen van haar vader (en haar broer) verward met de problemen van verzoekster en haar tweede echtgenoot.

Ook wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat *“er interne tegenstrijdigheden [zijn] in het verslag DVZ die niet werden onderzocht”*. *“Dvz verslag blz 1 Punt 5 (...) ‘In 2010 zijn mijn vader en mijn broer vermoord. Al Shabaab eiste dat ze zouden samenwerken. Mijn vader werkt voor de regering, mijn vader was ook eigenaar van een winkel (...)’ Blz 2: ‘welk werk deed uw vader voor de regering? Mijn vader was een handelaar en werd beschuldigd om met de regering samen te werken. Al Shabaab beschuldigde hem van spionage. Dat was niet zo . hij was gewoon een arbeider.’ ”* In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing enkel steun vindt in de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de DVZ en het CGVS.

Verzoekster besluit dat *“[d]e vergelijking tussen het gehoor bij DVZ en het gehoor bij CGVS geen beslissende factor [is] om te beslissen of een relaas al dan niet geloofwaardig is”* en dat *“verzoekster een geloofwaardig, precies en chronologisch relaas [vertelde bij het CGVS] ondanks een lange interview met veel vragen zonder echte structurering”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat *“[e]r (...) in Mogadishu [wel] een uitzonderlijke situatie [is] waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van Vreemdelingenwet”, dat de “veiligheidssituatie complex problematisch en ernstig blijft”* en dat *“Al-Shabaab in Mogadishu in staat blijft om regelmatig aanslagen uit te voeren”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster stelt dat zij vervolging vreest vanwege Al Shabaab. Verzoeksters verklaringen zijn echter dermate onaannemelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas.

2.4. Verzoeksters verklaringen zijn ongerijmd. Immers indien Al Shabaab verzoekster en haar echtgenoot niet kon vertrouwen omdat ze “ongelovigen” waren dan kan niet ingezien worden waarom ze daarom wel tot de kern van Al Shabaab worden toegelaten en gevraagd worden om in hun naam een aanslag te plegen en dus volgens hun zienswijze in het paradijs worden opgenomen als martelaren. Bovendien geeft verzoekster zelf aan dat zij telkens weigerden mee te werken met Al Shabaab wanneer ze gecontacteerd werden zodat bezwaarlijk een vertrouwensrelatie kon opgebouwd worden. Zo verklaarde verzoekster “(...) op die avond heeft AS (Al Shabaab) gebeld, we weten dat je de ongelovige hebt vervoerd en dat je met hen samen werkt, we willen dat je het niet meer doet, dat je met ons gaat samenwerken (...) zij hebben mij de volgende avond gebeld, we weten dat jullie alletwee ongelovigen zijn, zoals uw man, we weten dat uw man een soldaat heeft vervoerd, je hebt de kans, we willen dat jullie beiden voor de strijders gaan werken, ik heb gezegd we zijn maar burgers die voor zichzelf werken, we werken voor ons brood, we gaan niets doen voor jullie, laat ons met rust, daarna hebben ze mij nog een keer gebeld, ze hebben gezegd uw vorige man was ook een ongelovige, je bent ook een ongelovige, nu willen wij dat jullie een aanslag gaan plegen, anders gaan jullie jullie leven verliezen” (CGVS-verslag, p.12). Ten slotte kan onder nog blijken dat Al Shabaab reeds in 2011 uit Mogadishu is verdreven. Dat ze voor hun hit-and-run aanslagen dergelijke onwillige mensen zouden aanspreken die bovendien niet te vertrouwen zijn en evenmin enige bijzondere technische kunde bezitten, is niet geloofwaardig.

2.5. Daarenboven blijken nog tal van tegenstrijdigheden. Zo verklaarde verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS eerst dat Al Shabaab drie keer gebeld had om verzoekster en haar man te overtuigen een aanslag te plegen vooraleer hun huis door Al Shabaab werd aangevallen (CGVS-verslag, p. 12-13), terwijl zij later in datzelfde gehoor verklaarde dat Al Shabaab slechts twee keer had gebeld om hen te overtuigen (CGVS-verslag, p. 18-19). Verzoekster verklaarde eerst “(...) op die avond heeft AS (Al Shabaab) gebeld (...) zij hebben mij de volgende avond gebeld (...) daarna hebben we onze telefoons uitgezet, we hebben een andere telefoon gehaald, daarna hebben ze nog eens gebeld, ze hebben gezegd wij weten goed wie jullie zijn (...) ze hebben ons op een avond aangevallen” (CGVS-verslag, p.12-13), en later “(...) ’s avonds is hij dan opgebeld geweest (...) daarna hebben ze naar mij gebeld (...) daarna hebben we besloten om onze telefoon uit te schakelen, zij hebben ons daarna aangevallen (...)” (CGVS-verslag, p. 18). Verzoekster verklaarde dus eerst dat haar man en zij, nadat Al Shabaab reeds twee keer had gebeld, hun telefoons hadden uitgezet en een andere hadden gehaald, waarna ze een derde keer door Al Shabaab werden gecontacteerd, dit keer op hun nieuwe telefoon.

Dat verzoekster even later in hetzelfde gehoor enkel stelt dat zij hun telefoon hadden uitgeschakeld nadat Al Shabaab hen twee keer had gebeld, en niet vermeldt heeft dat zij een andere telefoon gehaald hadden, noch dat Al Shabaab hen hierop een derde maal had gecontacteerd, doet derhalve afbreuk aan

de geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen van Al Shabaab. Immers deze nalatigheid is betekenisvol nu het talrijke bijkomende handelen meebrengt, een nieuwe SIM-kaart kopen, aanschakelen, een nieuw nummer laten kennen bij familie en vrienden dat niet kan aangenomen worden dat verzoekster dit vergeten kan indien het zich in werkelijkheid heeft voorgedaan. Nog minder kan aangenomen worden dat ze zou vergeten dat Al Shabaab hen ook op dit nieuwe nummer belde nu het net de bedoeling was om onbekend te blijven voor Al Shabaab.

2.6. Voorts is ook de manier waarop Al Shabaab beweerdelijk zou zijn “*binnengevallen*” bij verzoeksters oom, waar verzoekster was ondergedoken, niet aannemelijk. Zo verklaarde verzoekster “*na 4 dagen hebben ze naar mijn nieuw nummer gebeld, toen ze mij opbelden zeiden ze wij zijn strijders doe die deur open, we zijn langs de achterdeur gevlucht*”. Dat Al Shabaab verzoekster telefonisch zou contacteren om haar aanwezigheid aan verzoekster duidelijk te maken, zodat verzoekster gewaarschuwd is en de kans krijgt gemakkelijk aan hen te ontsnappen, komt bijzonder amateuristisch voor en kan er niet op wijzen dat verzoekster in de klem werd gehouden door Al Shabaab.

2.7. Bovendien kan verzoekster evenmin aannemelijk maken dat ook zij, een onwillige en voor Al Shabaab ongelovige vrouw, die groenten verkoopt voor haar huis, een aanslag zou plegen. Verzoeksters verklaringen kunnen er geenszins op duiden dat ze zich bewust is van de moeilijkheid om een aanslag te plegen. Verzoeksters verklaringen over haar beweerdelijke problemen met Al Shabaab, wat de kern uitmaakt van haar asielrelaas, komen geheel verzonnen voor.

2.8. Deze vage en ongeloofwaardige verklaringen aangaande de opeenvolgende contacten tussen Al Shabaab en verzoekster, hetgeen tevens de aanleiding voor haar vlucht vormde, ondermijnen fundamenteel de waarachtigheid van verzoeksters asielrelaas.

2.9. In het verzoekschrift wordt beweerd dat het verslag van het interview bij de DVZ valse elementen bevat, gezien volgens verzoekster het interview van korte duur was, verzoekster niet werd bijgestaan door een advocaat, het verslag van het interview haar niet in het Somalisch werd voorgelezen en zij geen kopie ontvangen heeft van haar interview bij de DVZ. Indien uit het administratief dossier inderdaad niet kan blijken dat verzoekster een fotokopie van haar vragenlijst heeft ontvangen, vermeldt de vragenlijst wel dat het verlag werd voorgelezen in het Somalisch. Standaard werd ook aan verzoekster de mogelijkheid gegeven om toevoegingen te doen, en stelde ze hiervan geen gebruik te willen maken (zie vragenlijst). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe het verkrijgen van een fotokopie van de vragenlijst kan wijzigen aan de verklaringen die werden afgelegd en voorgelezen en goedgekeurd door verzoekster. Bovendien is verzoekster beweerdelijk analfabeet en kent ze enkel het Somalisch en is ze dus vertrouwd met het mondeling afhandelen van haar zaken.

2.10. Indien verzoekster daadwerkelijk bij de DVZ moeilijkheden ondervond met de vertaling of meent dat de tolk haar niet goed begreep, kan worden verwacht dat ze dit spontaan zou melden, minstens dat ze hierover meteen duidelijk is wanneer haar over het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevraagd. Dit is niet het geval en verzoekster beweert zelfs het tegendeel “*ik heb in het kort een interview gehad toen, het is goed verlopen, over mijn probleem, mijn familie en mijn kinderen, allemaal in het kort*” (CGVS-verslag, p. 3). Het is dan ook laatstijdig dat verzoekster hierover voor het eerst begint wanneer ze tijdens haar gehoor bij het CGVS concreet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS. De Raad stelt ook vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer precieze verklaringen aflegde, concrete data vermeldt zonder dat daarom gevraagd wordt en zelfs het uur (22 uur) waarop het stoffelijk overschot van haar echtgenoot beweerdelijk naar huis werd gebracht. Dit laatste is op zich al merkwaardig indien verzoekster ongeletterd is. Ook tijdens het CGVS-gehoor is verzoekster bijzonder nauwkeurig (bijvoorbeeld de 6de van de 11de maand) en kan ze zonder problemen lijstjes met namen opsommen. Indien verzoekster werkelijk ongeletterd is dan kan blijken dat ze ondernemend is om naar Europa te komen en voorts bijdehands en verstandig is.

2.11. De Raad stelt vast dat het inderdaad de bedoeling is dat verzoekster bondig haar asielrelaas uiteenzet op Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat het ook de bedoeling is de essentie van het asielrelaas te melden, zeker nu er standaard uitdrukkelijk gevraagd wordt naar een kort overzicht van de voornaamste redenen waarom men is gevlucht en niet kan terugkeren naar zijn land. Bovendien had verzoekster de mogelijkheid om het administratief dossier in te kijken om huidig beroep aan te tekenen.

2.12. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster niet werd bijgestaan door een beschermingspersoon, noch door een advocaat tijdens het gehoor bij de DVZ, benadrukt de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een

administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

2.13. Ten slotte kan aan verzoeksters asielrelaas zoals afgelegd op het CGVS en zoals hierboven beoordeeld werd, geheel geen geloof worden gehecht en dit dus ook zonder de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken bij het beraad te betrekken.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.17. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.18. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.19. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid.

Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.20. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.21. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.22. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.23. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.24. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op

grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punt 4 en 5).

2.25. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.26. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.27. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.28. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: “Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in

een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.

2.29. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.30. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.31. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.32. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.33. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.34. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): “Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen” waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) “of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”.

2.35. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.36. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in

handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.37. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al-Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.38. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.39. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.40. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het

leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.41. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.42. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.43. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.44. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals

huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.45. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.46. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.47. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.48. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.49. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.50. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK